

Akirályi vad

diktatúra éveiben a vadállomány állapotára vonatkozó felmérő jelentéseiből szándékosan „kifelejtett” egy gyönyörű szarvasbikát. Erről csak leghűségesebb vadőre és bizalmasa tudott.

'89-decemberében brutálisan kilőtték aztán a diktátort is, úgy bántak el véle, amint ő és talpnyaló fegyverhordozói bántak el az erdei vadakkal. Antal Jenő vadászmeister vigyázó szeme láttára és füle hallatára azonban ez a „csodaszarvas” a szarvasok nemének lehetséges élethosszával mérve a sűrű-sötét fenyves méregzöld rengetegéből öregesen sárgás színben kikandikáló idős lénnyé vált.

A Vadászmeister a szarvasbikával élete erejének teljében találkozott „Az agancs gazdája, a bika a rakottya bokorral küzdött, annak ágait tördelte, hántotta fehé-

re agancsával. A bika amikor abbahagyta a bokor verését, amelynek ágai már erősen le voltak tördelve, agancsos fejét magasra emelte és éberen figyelt, hallgatózott. Gyönyörű látványt nyújtott ott állva, hatalmas rózsákon nyugvó, hosszú, vastag szárú, nagyterpesztésű, sokágú agancsos fejét a legyőzött rakottyabokor fölé emelve. Sötétszínű, dúsan gyöngyözött trófeájáról nem hiányzott semmi. Volt azon hosszú, fehérvégűekben végződött szemág, jégág, középág, villás farkaság, hosszú ötágban végződő lapátformájú korona. Egy nagyon erős, derék, kapitális, párosbuszas bika állt előttem előrszegezett fülekkel, s figyelt éberen. Moccanni sem mertem, csak miután a bika visszavonult a vizeslapos fölötti sűrű vörösbirkenyészbe (madárberkenye – *Sorbus aucuparia*), jöttem el onnan.

A látvány annyira megfogott, hogy ott helyben elbatároztam, a bikát nem fogom feljelenteni...”

Évek jöttek, évek múltak. „Öreglegény” lett az egykori daliából. Egyre rövidebbek és vékonyabbak lettek az agancsai, s rajtuk az ágak száma is kevesebb lett.

A Kárpátok Génuszának bukása után egy nyugati bérvadászt is rávezetett a bikára. Az egykori dalia rájuk csodálkozott, szinte felkínálta magát, de a

vadász jelezte: ez selejt, ennél szebbet, erősebbet akar...

Végül is, mintha egyezséget kötne az öreg szarvas és hosszú évek során át a védelmező, a benne gyönyörködő őrs engedélyt váltott az erdők sűrűjében bújtatott lény kilövésére.

És ennek a selejt idős szarvasnak a trófeája tölti meg ma is élettörténettel lakását, akárcsak az idős vadász könyve élménnyel az olvasót.

Mert ez a hercegeket, királyokat, mágnásokat és diktátorokat vadásztató férfiú a legértékesebb trófeákat mindig másnak engedte át. Volt köztük, akiket szeretett, s voltak, akiktől undorodott. De az volt a tiszte, hogy egy ideig ezek szolgálatára nevelje az erdei vadakat.

De eggyel, a szarvasbikával kivételt tett: hagyta, hogy férfi-, majd öregkorba jusson, oda, amikor a nyírfák már sárgán kandikálnak ki a fenyvesek méregzöld rengetegéből.

Sylvester Lajos

újságíró, Sepsiszentgyörgy

(A szerkesztő Sylvester Lajos szíves elnézését kéri, hogy a régen beküldött kézirat csak most kerül közlésre, de egyéb aktuális és terjedelmes témák közlése miatt csak most kerülhetett sor egy irodalmi blokk összeállítására)

„Mese az erdőről”

100 éve született Wass Albert

Wass Albert (Válaszút 1908.01.08 – Florida 1998.02.17.) író 100 évvel ezelőtt született és 10 éve távozott el az élők sorából. A természetről és az erdőkről is szívhez szólóan tudott írni. Nem véletlenül, hiszen tanulmányai során elvégezte a debreceni gazdasági akadémiát, a hohenheimi erdészeti egyetemet, erdőmérnöki diplomát kapott, majd a Sorbonne-t, ahol kertmérnöki ismereteket szerez és ledoktorál.

Tevékenykedett a megszerzett szakmájában is: Az önéletrajzi írásában említi, hogy többek között foglalkozott a Kárpátok vadállományának a felügyeletével (1940), valamint Ds. „erdészfelügyelője” az Erdészeti és Mezőgazdasági Minisztérium megbízásából (1941).

1942-ben jelenik meg a Tavak könyve című mesesorozata, majd 1946-ban az Erdők könyve „környezet- és tájszerető” mesevilága. Az utóbbi könyvének, a Mese az erdőről című írásából idézek:

„Amikor az erdőre kimégy, figyelve lépj, és lábujjbegyen. Mibelyt a fák alá

belépsz, és felrebben előtted az első rigó: akkor már tudnod kell, hogy az erdő észrevett.

Ha megállsz egy pillanatra, hallani fogod a szellőt, ahogy a fák között tovaoson. Te már tudod, hogy ezt a szellőt az angyal rázta elő, köpenye ráncaiból. Ha jól figyelsz, a manókat is hallhatod: surrannak, matatnak itt-ott a sűrűben. Sok dolguk van, igyekezniök kell.

A virágokat is láthatod majd, és minden virág kelyhéből egy tündérke les rád. Figyelik, hogy rontó-ember vagy-e? Azoktól félnek.

De te látó-ember leszel, és a tündérek ezt hamar felismerik. Kiülnek a virágok szirmaira, és kedvesen reád kacagnak. De akkor a patakot is meghallod, ahogy nedked mesél, csodálatos meséket az erdőről...

Csak haladsz csöndesen, gyönyörködve, céltalanul, s egyszerre csak kilépsz az Angyalok Tisztására.

Nem is tudod, hogy ez az, mivel az angyalokat nem láthatja a szemed.

Csak annyit látsz, csak annyit érzel, hogy csodálatosan szép. És megállasz. És abban a pillanatban megnyílik a szíved, és az angyalok észrevétlenül melléd lépnek, egyenként, lábujjbegyen, és bele- rakják kincseiket a szívedbe.

A legnagyobb kincseket, amiket ember számára megteremtett az Isten. A jószágot, a szeretet és a békeességet.

Te minderről semmit sem tudsz akkor. Csak annyit hallasz, hogy a madarak nagyon szépen énekelnek körülötted, és a patak nagyon szépen mesél. Csak annyit látsz, hogy nagyon szép az erdő.

A fák, a virágok, a fű, a moha, a magas kék ég és rajta az a nagy, csillogóan fehér felhő, amelyiken a Jóisten ül, bárányfelhőket pöfékel nagy kék pipájából, és jószágosan mosolyog.

Csak, amikor visszatérsz újra az emberek közé, a rontó-emberek és a gyűjtő-emberek közé, és hiába gonoszak hozzád, te mégis jóval viszonzod gonoszágukat, szeretettel vagy mindenki iránt, és az élet legsúlyosabb perceiben is derű és békeesség van a homlokodon: csak akkor látják meg rajtad, hogy az Angyalok tisztán jártál, kedvesem.”

Puskás Mihály